

ТРАДИЦІЙНІ МЕТОДИ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ ЯК ОСНОВА НАВЧАННЯ ПЕРЕКЛАДУ

Фундаментальна методика вважається найстарішою і традиційною методикою вивчення іноземних мов. Саме таким чином вивчалися латинь і грецька мова, в той час як вивчення французької розраховано на досить короткий термін (2–3 роки) .

На фундаментальну методику серйозно спираються в мовних вузах, так як працюючи за такою методикою, студенти не тільки оперують різноманітними лексичними пластами, а й вчаться дивитися на світ очима носія мови. Фундаментальна методика передбачає глибоке вивчення всієї системи мови.

Класичний підхід до вивчення іноземних мов та перекладу трансформувалася, але непорушні принципи "класики" вітчизняних мовних методик збереглися. Іноді вони активно застосовуються в школах на рівні з іншими методичними напрямками.

В основі класичного підходу лежить розуміння мови як реального та повноцінного засобу спілкування, а це значить, що всі мовні компоненти – усну та писемну мову, аудіювання та інше – потрібно розвивати в учнів планомірно і гармонійно. Методика передбачає заняття з викладачем, який не є носієм мови, це дає можливість аналізувати і зіставляти дві мовні системи, порівняти конструкції, краще доносити інформацію, пояснювати граматичні правила, попереджати можливі помилки.

Граматики-перекладний метод оформився близько середини ХХ-го століття. Відповідно до даного методу, володіння мовою є володіння граматикою і словником. У рамках такого методу викладач спочатку підбирає граматичні схеми, які він хоче висвітлити, і відповідно з ними тексти, з яких виділяються окремі пропозиції. Потім відпрацьовується переклад – з іноземної мови на рідну і навпаки.

Цей метод має ряд переваг. По-перше, він дозволяє засвоювати граматику на дуже високому рівні. По-друге, він досить доступний для людей з сильно розвиненим логічним мисленням, для яких природно сприймати мову саме як сукупність граматичних формул.

Основне правило методу фізичного реагування. свідчить: не можна зрозуміти те, чого ти не пропустив через себе. Відповідно до цієї теорії, студент на перших стадіях навчання повинен отримати достатню кількість знань, які переходять до пасиву. Протягом приблизно перших двадцяти занять учень постійно слухає іноземну мову, читає, але не говорить ні слова на мові, що вивчається. Потім настає період, коли він повинен реагувати на почуте або прочитане, але тільки діями. Коли студент накопичує достатньо інформації, він готовий до того, щоб почати говорити іноземною мовою.

Згідно з цією методикою занурення, оволодіти мовою можна, ставши на період навчання «зовсім іншою» людиною, обираючи різні ролі під час занять. Вивчаючи мову в групі таким чином, студенти обирають собі нові імена і вигадують нові біографії. За рахунок цього в аудиторії створюється ілюзія того, що вони перебувають у світі носіїв мови. Все це робиться для того, щоб будь-яка людина в процесі навчання могла повністю розкритися, і мова спілкування була максимально схожа на оригінальну.

Суть аудіолінгвістичного методу полягає в наступному: на першому етапі навчання студент багато разів повторює почуте за викладачем або фонограмою. І тільки починаючи з другого рівня, студенту дозволяється говорити одну–дві фрази від себе, все інше складається знову-таки з повторів.

Лінгвосціокультурний метод включає два аспекти спілкування – мовне і міжкультурне. Цей метод народився на стику понять мова і культура. Він об'єднує мовні структури (граматику, лексику і т.д.) з позамовними факторами. Основи навчання в рамках такого методу передбачають вивчення не тільки самої структури мови, а й культури тієї країни, де вона є рідною. Тому, використовуючи лінгвосціокультурний метод, викладач надає можливість не тільки відпрацьовувати вимову, запам'ятовувати лексику та речення, але й приділяти увагу культурній основі мови.

Мета вивчення мови за допомогою різних методів – вдосконалення та інтенсифікація процесу вивчення іноземних мов, прискорення розуміння співрозмовника, формування сприйняття на інтуїтивному рівні.